

Christoph Hardebusch

De slag van de trollen

1

De kreten schalden door de gangen en grotten, werden door de rots-wanden teruggekaatst en weerklonken als echo's, zodat het geschreeuw van de achtervolgers uit alle richtingen tegelijk scheen te komen. In de smalle tunnels leek hun geschreeuw op dat van een honderdtal bloeddorstige monsters. Het kleine, flauwe licht flakkerde onder het lopen en wierp vervormde schaduwen op de voorbijschietende wanden. De jagers die hen achtervolgden haalden hen snel in. Hun scherpe zintuigen wezen hun feilloos de weg naar hun prooi. En hun prooi, dat zijn wij, dacht Kerr vertwijfeld, die de inspanningen van hun al vele *dreeg* durende wilde vlucht in iedere spier van zijn lijf voelde. Uitputting en vermoeidheid lagen als een loden last op zijn schouders, maar Kerr dwong zichzelf om door te lopen, want stilhouden zou zeker een wisse dood betekenen. Hij vroeg zich wel af hoe ver hij nog zou kunnen rennen, voor hij gewoonweg in elkaar zou storten.

‘Nog wat verder,’ snoof Druan achter hem, alsof hij de gedachten van de jonge trol kon lezen. ‘We zijn er bijna!’

Kerr had niet genoeg adem over voor meer dan een instemmende grom, en zelfs dat deed hem naar lucht happen. Maar toen voelde hij de hand van Druan op zijn schouder, de geruststellende aanwezigheid van de ervaren trollenstrijder, en zijn ademhaling werd weer regelmatig, al brandde zijn borst en had hij het gevoel ieder moment te zullen stikken.

‘Nog maar iets verder,’ herhaalde de trol en Kerr hoopte hartgrondig dat hij gelijk had, want het geschreeuw van de jagers werd steeds harder en leek steeds dichterbij te komen. Het licht was nauwelijks voldoende om de contouren van de rotsen te kunnen zien, waartussen de twee trollen zich een weg baanden, maar zelfs in het aardedonker had Kerr zich op de adem van de bergen kunnen oriënteren, die over de stenen streek en beelden

doorgaf aan Kerr, zodat hij alles voor zich zag wat hem omringde.

Een gestaag toenemende luchtstroom langs zijn gezicht vertelde Kerr al snel dat ze inderdaad hun doel naderden. De jonge trol wist al lang niet meer waar ze waren. De gangen kwamen hem niet bekend voor, het gesteente leek hier donkerder en ruwer dan in de grotten waarin hij tot nu toe had geleefd. Door de warmte van de lucht op zijn huid wist hij dat Druan en hij op hun vlucht steeds dieper in het binnenste van de aarde waren doorgedrongen. Plotseling schoot hem het roodgloeiende, vloeibare gesteente weer te binnen, dat zonder enige waarschuwing uit de grond kwam en zelfs de grootste en sterkste trollen verslond. Dat stiekeme gedoe van die kleine schoften is voorbij, stelde Kerr zichzelf gerust, hun plannen zijn gedwarsboomd door Druan, Pard en Anda. Toch huiverde hij bij de herinnering aan de tijd waarin zelfs de aarde zich tegen de trollen keerde.

Toen opende de gang voor hen zich tot een enorme spelonk, waarin het iele licht van hun zwammenlamp verloren ging. Zelfs hier in deze grote grot kon Kerr de langzame maar gestage hartslag van het land voelen: een onbestemde druk diep in zijn lijf, die langzaam aanzwol alsof de hele wereld trilde, om dan langzaam weg te ebben. Iedere trol voelde de hartslag die sinds jaar en dag 'dreeg' werd genoemd, soms sterker, soms zwakker. Uit de verhalen van Druan wist Kerr dat die zelfs aan de oppervlakte te voelen was, dat zelfs de landen ver van de botten van de wereld, landen die onder de afschrikwekkende hemel lagen, vervuld waren van de oeroude hartslag. De gedachte aan de bovenwereld waar eenieder was overgeleverd aan de genadeloze blik van de eeuwige uitgestrektheid van de hemel, bangstigde Kerr, want hij had de beschermende tunnels en grotten van zijn vaderland nog nooit verlaten.

'De kloof,' legde Druan uit en hij wees naar voren, zonder in te houden. Ook Kerr rende door, maar ineens voelde hij hoe zijn maag zich omdraaide. Bij wijze van bevestiging vertraagde Druan zijn pas en keek waakzaam op zich heen.

'Wat?' begon Kerr, toen Druan afwerend zijn hand hief en onderzoekend de lucht opsnoof. Kerr keek verward om zich heen, maar de kleine streng fluorescerende schimmeldraden in zijn hand scheen maar een paar trollenpassen voor hem uit en hielp niet echt bij het verkennen van de grot. De jonge trol sloot zijn ogen en vertrouwde alleen nog op zijn andere zintuigen. Uit de diepte van de kloof steeg warme lucht op langs zijn

huid en het zachte ruisen van de eeuwige luchtstroom drong zijn oren binnen. Het rook goed, grondig en oud, maar er hing nog een geur in de lucht.

‘Trollen!’ mompelde Kerr en Druan knikte. Nu pas viel hem op dat de jachtkreten waren verstomd en dat er een dodelijke stilte voor in de plaats was gekomen, die nog angstaanjagender was dan het eerdere lawaai.

‘Als ik het zeg, ga je lopen, Kerr,’ beval Druan zacht.

‘Maar...’ wilde de jonge trol tegenwerpen, toen een zacht gekras aan de rand van de kloof hem deed verstommen.

‘Ze zijn hier,’ fluisterde Druan.

‘We moeten bij de kloof zien te komen.’

Met een knik kwam Druan weer in beweging, maar in plaats van te rennen sloop hij stil in de richting van de kloof.

‘Misschien is het Pard,’ opperde Kerr. Maar de oudere trol gaf geen antwoord. Kerrs huid tintelde en zijn rugspieren verkrampten, omdat hij ieder ogenblik een aanval verwachtte. Onbewust opende en sloot hij zijn linkerhand, terwijl hij met de kleine zwammenlamp in zijn rechterhand de weg verlichtte. De zware voetstappen van rennende achtervolgers deden de rotsgrond trillen. Kerr kon het met zijn blote voetzolen voelen. Daarbuiten in het ondoordringbare donker bewoog nog iets, zacht, bijna onhoorbaar. Nog voor hij Druan kon waarschuwen, gromde die al van diep achter uit zijn keel en hij ontblootte zijn tanden. Gespannen tuurde Kerr in de duisternis. Een hartslag lang geloofde hij een snelle beweging te zien, toen was het voorbij en hij wist niet of hij het zich misschien had ingebeeld. Plotseling fluisterde Druan: ‘Rennen!’

Verward keek Kerr de oudere trol aan, die zich schreeuwend naar voren wierp. Uit de schaduw maakten zich twee grote en logge gestalten los die reageerden op Druans strijdlustige gebrul. De twee aanvallers stortten zich op Druan, die onder de klap van de een door dook en naar de ander sprong. De lijven botsten met een doffe klap tegen elkaar, klauwen krabden over harde, eeltige huid, slagstanden boorden zich in vlees. Hoewel zijn tegenstander groter was dan hijzelf, lukte het Druan hem aan het wankelen te brengen en uiteindelijk gingen de twee tegenstanders in een wirwar van ledematen tegen de grond. De andere vijand wendde zich tot de vechtersbazen, zodat hij Kerr de rug toe keerde. Zonder nog aan het bevel van Druan te denken wierp de jonge trol zich op de vijand, net toen die Druan wilde grijpen. De klomp schimmels kletterde op de grond en liet de schaduwen dansen.

De ruwe huid smaakte bitter, toen Kerr zijn tanden in de schouder van de aanvaller zette. Stroperig, donker bloed welde op uit de wond en liet een merkwaardig grondige, onbekende smaak achter op Kerrs tong, maar hij gaf er niets om en trok zijn kop terug en scheurde zo een stuk vlees uit de schouder van de vijand, die het uitschreeuwde van de pijn.

‘Rennen!’ klonk de stem van Druan vreemd gedempt, maar Kerr hoorde alleen het brullen van zijn tegenstander, die hij keer op keer met zijn klauwen in de rug sloeg. Niets anders dan het doden van zijn vijand was nog belangrijk, hem te verscheuren, bloed te proeven en zijn pijn en angst te ruiken. Druan was vergeten, zijn eigen angst was vergeten, toen de tegenstander zich omdraaide en zijn tanden ontblootte. Kerr beantwoordde zijn uitdager met gebrul en hij sprong in de geopende armen van zijn vijand. De klap van de botsing dreef de grote trol een paar stappen terug, zijn klauwen scheurden huid en vlees van Kerrs rug en groeven zich in zijn zij. De jonge trol beet nog een keer, ditmaal in de hals, en zijn armen trokken de vijand tegen hem aan, verhinderden hem terug te wijken, terwijl de slagtanen van Kerr spieren en pezen doorsneden.

Een regen van klappen kwam op Kerr neer, persten alle lucht uit zijn borstkas, maar hij liet niet los, hapte alsmaar opnieuw toe, beet dieper. Uiteindelijk pakte zijn vijand Kerrs hoofd en drukte die naar achteren, weg van de hals, weg van het vlees en het bloed. Jankend keerde de jonge trol zich om, maar de klauwen van zijn tegenstander hadden onverbidelijke kracht.

Met een ruk trok de andere trol Kerr van zich af en slingerde hem tegen de grond. De jonge trol keek hoestend op en zag hoe zijn vijand een hand op de gapende wond drukte en dat er donker bloed tussen zijn vingers door liep. Kerr moest nog een keer hoesten en spuugde een mondvul bloed uit. Hij vroeg zich verwonderd af of het van hemzelf of van zijn vijand was, op wiens gezicht verachting te lezen was. Ineens was Kerrs woede even snel vervlogen als die was gekomen. Ergens in het donker gromden Druan en zijn tegenstander.

Kerr kwam voorzichtig overeind, op ieder moment beducht voor een aanval, maar zijn vijand hield het bij een boosaardige grijns.

‘Sta op,’ snauwde de grote trol met een rauwe stem. ‘Laten we het afmaken!’

Zonder zijn ogen van zijn tegenstander af te halen strekte Kerr zijn

armen en balden zijn handen tot vuisten. Zonder er erg in te hebben knarste hij met zijn tanden terwijl hij de imposante spierbundels van zijn vijand bekeek. De andere trol was zeker een tot twee koppen groter dan Kerr en zwaarder gebouwd. Zijn huid was donker en bezaaid met kleine welvingen. Een ogenblik dacht Kerr dat deze bulten bewogen, alsof er iets onder de huid van de trol door kroop, zoals insecten misschien. Verbaasd schudde Kerr zijn hoofd. Schaduwen, dacht hij, meer niet. Maar ze zijn wel anders. Die ogen. Inderdaad waren de ogen van zijn tegenstander van een heel diep zwart, donkerder dan Kerr ooit bij een andere trol had gezien. Ze leken meer op gaten in een breed gezicht, want de gele rand ontbrak.

Behoedzaam cirkelden de trollen om elkaar heen, tot de grote bleef staan en de hand van de wond afhaalde. Hij likte met smaak zijn eigen bloed van zijn vingers en keek Kerr geamuseerd aan. Stomverbaasd zag die dat er van de bijtwond geen spoor meer te bekennen was. Onder het bloed zag hij nieuwe huid, die nu ook daar al strak trok waar Kerr even daarvoor nog tekeer was gegaan. Vol ontzetting keek de jonge trol naar de bloedige hand van zijn vijand.

‘Je kunt mij niet verslaan,’ zei de grote trol gelaten, alsof hij Kerrs gedachten had gelezen. ‘Wij zijn de ware trollen. Sluit je bij ons aan, nu je nog kunt.’

‘Nee,’ zei Kerr schor en hij klemde zijn kaken op elkaar.

‘Dan zul je sterven!’

‘Het is verkeerd,’ protesteerde de jonge trol wild.

‘Verkeerd?’ De grote trol lachte boosaardig. ‘Hoe kan het verkeerd zijn om te overwinnen? Hoe kan het verkeerd zijn om onze vijanden te vernietigen?’

In het donker verstomden de geluiden van de andere strijders. Zeker van zijn zaak keek de trol Kerr aan: ‘Je vriend is dood. Nu ga jij eraan.’

Wanhopig luisterde de jonge trol naar de duisternis, keek vanuit zijn ooghoeken naar links en rechts, maar nergens was nog redding te verwachten. Zijn armen en benen voelden zwaar aan, uitgeput van het lange lopen en de hevige strijd. Zijn rug deed zeer van de krachtige slagen van zijn vijand. Maar al die gevoelens verdwenen nu, zakten in zijn lijf omlaag en stroomden uit zijn voeten in het steen van de bergen. In plaats daarvan nam een vreemde kou bezit van hem, alsof hij al dood was. Hij dacht: ik

kan niet van hen allebei winnen. En er komen er nog meer. Maar ik kan er één meenemen.

Een paar ogenblikken eerder had de dreigende dood hem nog angst ingeboezemd, maar nu betekende dat niets meer. Nog eenmaal verzamelde Kerr alle kracht die hij in zich had en spande hij zijn spieren. Toen dook Druan achter zijn tegenstander op, onder het bloed en overdekt met diepe wonden. Verrast aarzelde Kerr een paar hartslagen, toen Druan met een woedende schreeuw over de trol heen viel. Terwijl die zich omdraaide sprong ook Kerr naar voren en greep zijn arm. Druan had zijn slagstanden in de schouder van de ander gezet, terwijl Kerr hem naar de grond trok. Samen drukten ze hun vijand met het gewicht van hun beide lichamen naar beneden en sloegen op hem in.

‘Rennen!’ beval Druan weer en heel even zag Kerr de ogen van de oudere trol oplichten. Hoewel zijn instincten ertegen in opstand kwamen, hoewel hij niets liever wilde dan het lijf van zijn vijand aan flarden scheuren, kwam hij wankelend omhoog en strompelde weg. Maar ver kwam hij niet, want er maakten zich verschillende gedaanten los uit het donker en sneden hem de weg af in de richting van de rotskloof. Ontzet zag Kerr nog meer reusachtige trollen. Voor hij kon reageren waren er twee bij hem en namen hem in een ijzeren greep. Zonder acht te slaan op zijn pogingen om zich te verweren en zonder iets te zeggen sleepten ze hem terug naar Druan en de andere trol, die elkaar met tegenzin loslieten toen er een diepe stem riep: ‘Genoeg!’

Druan zat hijgend op zijn knieën op de grond, terwijl zijn tegenstander langzaam opstond en een paar stappen achteruit deed. Pas toen zag Kerr de gedaante die gesproken had. Het was een enorme trol, groter dan alle andere die Kerr ooit gezien had. Dit schepsel stond aan de uiterste buitenrand van de cirkel van licht, alsof ze zelfs aan dit flauwe schijnsel een hekel had. Er was alleen een donkere schaduw te zien, maar dit wezen straalde een ongelooflijke macht uit, die bij Kerr iedere gedachte aan tegenstand ineens deed verdwijnen.

‘Je hebt gefaald, Druan,’ zei de stem.

‘Nee,’ ontkende de trol en hij richtte zich moeizaam op.

‘Ik bied je nog eenmaal mijn weg aan. Onze weg.’

‘Laat dat spelletje maar, Anda,’ zei Druan vermoeid. ‘Laten we het afmaken.’

Verbluft keek Kerr naar de monsterachtige, donkere gestalte. Is dat Anda, vroeg Kerr zich af. Maar ze is kolossaal, groter nog dan Pard! Dat kan toch niet waar zijn!

‘Vergooi je leven niet,’ antwoordde Anda en ze maakte Kerr zo los uit zijn verbijstering. ‘Ik kan een trol als jij goed gebruiken. Sterk, snel, sluw. Een krijger.’

‘Je hebt me bijna gemaakt tot wat je zelf bent,’ wierp Druan beklemd tegen. ‘Ik heb gedood. Trollen gedood! Maar ik zal niet leven zoals jij!’

‘Jij? Gedood?’ vroeg Anda lachend. ‘Niet echt.’

Ze gaf een teken en er stapte een trol in het lichtschijnsel, wiens lijf overdekt was met diepe littekens, die er echter oud en genezen uitzagen.

‘Doet het zeer, Ark?’ vroeg de trollenvrouw en de getekende trol schudde grijnzend zijn hoofd. Moedeloos zag Kerr hoe Druan een beetje in elkaar zakte, maar hij sperde verbaasd zijn ogen open toen de oudere trol hijgend begon te lachen.

‘Jullie kunnen niet winnen,’ snauwde Anda, ‘daarvoor zijn jullie niet trol genoeg!’

‘Ik blijf ik,’ beet Druan van zich af en hij wierp Kerr een indringende blik toe, ‘daar zul jij niets aan veranderen. Dus zet je achterste maar in beweging en maak het afl!’

Met die woorden brulde Druan luid en wierp zich in de richting van het schamele hoopje lichtschimmels. Met één hand smeed hij de schimmels in de richting van Kerr en toen wendde hij zich weer tot Anda, die er onbewogen bij stond, in tegenstelling tot Kerrs bewakers, die voor het licht achteruitsprongen alsof het een brandend vuur was. Zonder na te denken trok Kerr zich los en rende de duisternis in. Achter zich hoorde hij beestachtig gebrul, kreten van pijn en klappen, maar hij sloeg er geen acht op, hij liep gewoon verder tot hij dacht dat de rotskloof heel dichtbij was. Zijn ogen waren onbruikbaar in deze totale duisternis, maar toen hij langzamer ging lopen voelde hij de wind die over de stenen streek en hoorde hij de echo van de schreeuwen die door de rotswanden werden weerkaatst. Hij vertrouwde nu volledig op zijn andere zintuigen, liep naar voren tot aan de rand van de kloof en liet zich in de onbekende diepte omlaag zakken.

Er klonk nog steeds gebrul en lawaai van het gevecht.

Verdrietig en woedend tegelijk dacht Kerr dat dit waarschijnlijk het

laatste was wat hij van Druan zou horen. En hij beloofde plechtig aan hem en aan zichzelf: ik ga naar Pard op zoek.

Toen stierven de geluiden boven hem weg en was alleen nog het fluiten van de wind te horen. Langzaam, stap voor stap, daalde de jonge trol af. Zijn tastende handen en voeten zochten geoefend naar houvast en vonden ook de kleinste kieren. Hij waande zich al in veiligheid toen hij geroepen werd: 'Kerr!'

Meteen hield hij zich stil en hij durfde nauwelijks adem te halen.

'Het duister heeft geen geheimen meer voor ons, Kerr, het heeft geen zin om je voor ons te verstoppen!'

Hij wilde de stem niet geloven, maar was er diep vanbinnen van overtuigd dat die wel de waarheid sprak. Kerr antwoordde: 'Als jullie mij willen hebben, dan moeten jullie me komen halen!'

Gelach was het antwoord en vervolgens regenden er om hem heen stenen naar beneden die bulderend tegen de rotswand sloegen tot ze diep onder hem op de bodem van de rotskloof vielen.

'Ik denk het niet, jonge trol. Vecht aan onze zijde, wees wie je werkelijk bent! Help ons om al onze vijanden te vernietigen!' zei de stem van Anda.

'Jullie zijn geen trollen!' riep Kerr vol haat, terwijl hij terughadte aan het geschonden lijf van Druan.

'Wij zijn meer trol dan jij je kunt voorstellen,' hoonde Anda en ze liet nog meer stenen op Kerr vallen. De projectielen sloegen pijnlijk in op zijn schouders en armen en toen er één zijn hoofd raakte, dacht Kerr heel even dat hij zijn evenwicht zou verliezen. Maar zijn vingers lieten niet los, ook niet toen hij wat omlaag zakte en zo hing hij een paar wilde hartslagen lang aan de rotswand, voordat hij weer stevig stond.

'Trollen doden geen trollen!' riep hij, en hij herhaalde het zacht voor zichzelf: 'Trollen doden geen trollen.'

Deze woorden bleven door zijn hoofd gaan, steeds weer, want wat hij kort daarvoor had gezien, was zo afschuwelijk dat hij het nauwelijks kon bevatten. Deze regel gold al sinds de oertijd, de regel waar alle trollen zich aan moesten houden. Niemand overtrad die regel, de gedachte alleen al was ondenkbaar, het doen was onmogelijk. Maar nu gold het niet meer, want de stilte boven kon alleen maar betekenen dat Druan dood was, verslagen door trollen van zijn eigen stam.

‘Zoals je wilt,’ schalde Anda’s stem van boven. ‘Je bent het niet waard om de nieuwe wegen in te slaan. Trollen doden. Trollen doden alles wat zich tegen hen keert. Niet meer vluchten, geen nederlagen meer! Wij zijn trollen!’

Die laatste woorden had de trollenvrouw uitgeschreeuwd en als echo weerklonken ze opnieuw, waaiden door de grotten en door de rotskloof: ‘... zijn trollen... trollen... trollen...’

De macht in deze woorden ging Kerr door merg en been en een duistere wanhoop nam bezit van hem, want hij begon te vermoeden dat Anda en de trollen die haar volgden, meedogenloze jagers waren.

‘Trollen doden geen trollen,’ zei hij terug, maar ook in zijn eigen oren klonk zijn weerwoord zwak en beverig.

‘Zoals je wilt,’ zei Anda minachtend, ‘dan ga je toch gewoon Druan achterna.’

Uit verschillende kelen klonk een diep gelach op dat Kerr niet kon duiden, toen sloeg er iets zwaars tegen hem aan, iets nats, dat hem van de wand af trok en waardoor hij onverbiddelijk in de diepte stortte. Er kwam een schreeuw over zijn lippen. Een laatste maal schoot het hem door het hoofd: trollen doden geen trollen! Toen sloeg hij tegen de harde rotsgrond en had het donker hem verzwolgen.

Stemmen brachten hem weer bij bewustzijn, al ging de terugkeer in zijn lichaam gepaard met haast ondraaglijke pijn. Gesteun ontglipte zijn keel. Iemand druppelde een paar druppels lauwwarm water op zijn lippen. Ergens op een paar passen afstand was een zwakke lichtbron die meer schaduwen dan licht leek te verspreiden. Er stonden enorme gestalten om Kerr heen, van wie de gezichten in de schaduw lagen.

‘Kerr?’ vroeg een vertrouwde stem, die de jonge trol na even nadenken herkende als die van Pard.

‘Ja,’ zei hij schor als antwoord.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ze ... ze hebben Druan gedood. En mij van de rotswand geduwd,’ antwoordde Kerr langzaam, want met iedere ademhaling vlamde er een stekende pijn in zijn borst op.

‘Hoeveel?’

‘Ik weet niet. Veel. Anda was erbij.’